

Večernica.

Spisal *Polenčan.*

rak je padal na zemljo.

Grajska gospa sedi s svojo hčerko Milico pred gradom. Kar zamiglja na nebu prva zvezda. To zapazi Milica in pogleda svojo mater.

Ta ji pa pravi: „Glej, to je okence, ki gleda skozenj Bog, kaj smo storili dobrega.“

Od tega časa je Milica, kadar je zapazila večernico, vprašala svojo mater: „Kaj pravite, je li danes Bog zadovoljen z mano?“ Vedno je skrbela, da je mati temu pritrčila. Tako je rasla v dobroti in čednosti.

Spoštuj prirodo!

Spisal *Lud. Potočnik.*

(Dalje.)

Ob koncu šolskega leta.

epo poletno jutro je. Pred šolo se zbirajo otroci, ki so praznično oblečeni; zakaj konec šolskega leta je. Zgolj pridni učenci so to, ki delajo svojim staršem in svojim učiteljem veselje. Vsak je prihajal z radostjo v šolo in je bil žalosten, če je moral katerikrat ostati doma.

V razredu so čakali izpričeval. Četudi ni vest nikomur očitala lenobe, je bilo nekaterim vendarle malo tesno pri srcu. Ko je pa stopil gospod učitelj nekako posebno vedrega obraza v šolsko sobo, je takoj vsem nekoliko odleglo.

Gospod učitelj pa jih nagovori tako-le:

„Dragi moji učenci! Deset mesecev je preteklo, odkar ste se v tem šolskem letu prvič zbrali, da bi se zopet kaj novega in kaj dobrega naučili. Deset mesecev je za bolnika, ki mora veliko trpeti in prenašati hude bolečine, cela večnost. Nam pa je čas tako hitro potekel, da se nam zdi, kakor da bi se bila šola šele komaj dobro začela, ker bili smo pridni in nam je čas hitro minil. Ker ste bili vsi tako skrbni in marljivi, vam moram danes nekaj prav veselega povedati: Naučili ste se vsi toliko, da ste vsi sposobni za višji razred.“

To je bilo veselja, ko so otroci to zaslišali. Oči so se jim iskriale, lica jim žarela in se smejala.

„Najboljše izpričevalo,“ pravi gospod učitelj dalje, „ima Tomaškovčev Tonček, ki pa se hoče od nas ločiti in iti v mesto, da bo še dalje hodil v šolo. Hočeš li, Tonček, res to storiti?“

„Da,“ odgovori Tonček krepko in veselo.

„In kaj hočeš biti, ko dokončaš šole?“